

دانش

۲۸.....

دانش

تشدید یا تضعیف.....

۲۸.....

ترکیبی سفالی برای میوه‌های فصل ..

۲۹.....

خانه

ورود به حوزه‌ای که ممنوع نیست ..

جامعه

۳۰.....

نگاه

نوسازی مدارس آزمون‌ی بزرگ ودشوار

شیرزاد عبدللهی

شنبه ۷ مرداد ۸۵ دومین همایش سازندگان مدرسه در اردوگاه خوش آب و هوای شهید باهنر تهران برگزار شد و مسئله نوسازی و مقاوم‌سازی مدارس خطرآفرین و مخروبه بار دیگر در کانون توجه جامعه قرار گرفت. غلامعلی حدادعادل با اشاره به‌اختصاص ۳/۹ میلیارد دلار از حساب ذخیره ارزی برای نوسازی و مقاوم‌سازی مدارس گفت : «این آخرین لایحه دولت خاتمی بود و مجلس هفتم در جهت حفظ جان فرزندان کشور با برداشت چهار میلیارد دلار از صندوق ذخیره ارزی موافقت کرد. « محمد غرضی رئیس سازمان نظام مهندسی ساختمان کشور ، از سازه‌هایی سخن گفت که به جای ۵۰ سال، ۱۰ سال عمر می‌کنند و علت آن را استفاده از نیروی انسانی غیرواهر و غیرمتخصص در پروژه‌های عمرانی دانست و گفت : «بعد از انقلاب ۵۲ هزار مدرسه ساخته‌ایم و حالا باید همه را بازسازی کنیم ، چه کسی باید خسارت این سازه‌ها را بپردازد. « محمود فرشیدی وزیر آموزش و پرورش هم به یکی از معضلات مدیران مدارس اشاره کرد: «خدمات پس از احداث باید به روانی و آسانی صورت پذیرد. در حالی که هم‌اکنون مدیران مدارس از نبود این گونه خدمات گلّه‌مند هستند. « سعیدی کیا وزیر مسکن و شهرسازی با تأکید بر اینکه کشور ما از نظر فناوری ساخت‌وساز از دنیا عقب مانده است گفت : «نقص عمده ما در زمینه بتن ریزی و جوشکاری است و با هماهنگی وزارت کار در آینده نزدیک افراد فاقد کارت مهارت از ورود به ساخت‌وساز منع می‌شوند. « اما حبیب‌الله بوربور معاون عمرانی وزیر و رئیس سازمان نوسازی و توسعه و تجهیز مدارس در حاشیه اجلاس از مشکلات دیگری سخن گفت و از کندی اختصاص اعتبارات گله کرد. لایحه برداشت حدود چهار میلیارد دلار از صندوق ذخیره برای نوسازی مدارس در اسفند ۸۴ به تصویب مجلس رسید . شورای نگهبان هم در اوایل اردیبهشت‌ماه آن را تایید کرد. براساس این مصوبه به سال جاری ۶۰۰ میلیارد تومان و سال‌های بعد هر سال هزار میلیارد تومان در اختیار سازمان نوسازی مدارس قرار می‌گیرد. مدیران سازمان نوسازی اوایل اقبال و خوشحالی وعده دادند که با استفاده از فرصت تعطیلات تابستانی، بخشی از عملیات نوسازی و مقاوم‌سازی را انجام می‌دهند. اما روز شنبه حبیب‌الله بوربور با تلخ کامی گفت : «مدارس ما در سال تحصیلی جدید همچون سال گذشته خواهند بود، چرا که هیچ اعتباری برای نوسازی و مقاوم‌سازی در اختیار آموزش و پرورش قرار نداده‌اند. اگر اواخر خرداد این اعتبار به آموزش و پرورش تعلقی می‌گرفت مقاوم‌سازی تعدادی از مدارس انجام می‌شد. « بوروکراسی دولتی با منطق لاک‌پشتی خود عمل می‌کند. به گفته بوربور قرار است این هفته بانک مرکزی دلاها را به ریال تبدیل کند و مبلغ ۶۰۰ میلیارد تومان به حساب آموزش و پرورش بریزد. برای اینکه تصور از حجم عملیاتی که قرار است انجام شود و بزرگی ابعاد موضوع ساختمان‌های مدارس داشته باشید، این یادداشت را تا آخر ذی‌قالت کنید. تعداد ساختمان‌های در اختیار آموزش و پرورش با مالکیت‌های دولتی، وقفی، اجاره‌ای، اداری و خریداری شده حدود ۶ هزار دستگاه است که ۶۵۰۰ دستگاه آن اداری و مابقی مدرسه است. در ۸۴ هزار و ۵۰۰ ساختمان، ۱۳۵ هزار آموزشگاه تشکیل می‌شود. برای یک‌نوبت شده همد مدارس باید ۵۱ هزار مدرسه جدید ساخته شود. رئیس سازمان نوسازی مدارس می‌گوید: «اسمال اعتبارات عمرانی آموزش و پرورش ۵۷۰ میلیارد تومان بود که از محل این اعتبارات و هزار و ۷۰۰ مدرسه جدید به فضاهای آموزش و پرورش اضافه می‌شود. « اگر روند تخصیص اعتبارات عمرانی به همین ترتیب ادامه یابد، تا زمان مدرسه رفتن نوه‌ها و نتیجه‌های دانش‌آموزان کنونی همین‌ان مدارس دونوبته و سونوبته خواهیم داشت. مدارس موجود یک‌میلیون و یک‌صدهزار اتاق دارند که ۴۵۰ هزار اتاق آن کلاس درس است. به گفته بوربور ۱۳۱ هزار کلاس درس باید تخریب و بازسازی شود و معنای این سخن این است که ۲۹ درصد مدارس کشور مخروبه هستند. بوربور تعداد کلاس‌های را که به مقاوم‌سازی نیاز دارند ۱۲۶ هزار و ۴۸۰ هزار مدرسه آموزشی می‌شود. اما دانش‌آموزان آن به مدارس موجود می‌روند و این تخریب برای اولین‌بار در تاریخ آموزش و پرورش با مدارس چهارنوبته رویه‌رو می‌شوم که قطعاً یک نوبت آن از ۱۲ شب تا ۶ صبح خواهد بود. این همان نکته‌ای است که مهندس بوربور در گفت‌وگو با خبرنگاران مختصر به آن اشاره می‌کند، هنگامی که بحث مدارس چهارنوبته را به میان می‌آورد، تخریب و بازسازی ۲۵ هزار ساختمان مدرسه در مدت چهار سال نیاز به برنامه‌ریزی دقیق، نظارت موثر و مدیریت قوی دارد و علاوه بر جنبه‌های فنی و اجرایی دارای ابعاد انسانی گسترده‌ای است. سخنان محمد غرضی در ابتدای این یادداشت بار دیگر مرور کنیم . چه باید کرد که اشتباهات گذشته تکرار نشود و ده یا بیست سال دیگر مهندسی دیگر از تریبونی عمومی چنین حرف‌هایی را نزنند؟

یک مجازد تبلیغی در تهران

بخواهند که تمام سعی‌شان را به کار ببرند تا اشخاص بالغ و سالم را در حال کار کردن دائمی نگه دارند. منتها به موجب این قوانین اگر فردی برای بار دوم به تکدی مشغول می‌شد، دستگیر و پس از زدن شلاق قسمت فوقانی گوش راست او را نیز می‌بریدند و اگر برای بار سوم این وضع تکرار می‌شد متکدی را شکنجه می‌داده و به عنوان دشمن کشور انگلستان می‌کشند.

در زمان ادوارد هشتم (۱۵۴۷) شدیدترین نحوه جلوگیری از تکدی وجود داشت. در این زمان کسانی که به هر عنوان از زیر کار شانه خالی می‌کردند دستگیر می‌شدند و با آهن داغی علامتی شبیه V در روی سینه‌شان می‌گذاشتند. این فرد دو سال تحت‌نظر بود و اگر به عمل تکدی ادامه می‌داد روی پیشانی او نیز به وسیله آهن داغ علامت (S) می‌گذاشتند. شخص مزبور برای همیشه تحت‌نظر بود و اگر بازهم به تکدی ادامه می‌داد به عنوان یک جنایتکار محکوم به مرگ می‌شد. در این زمان حکومت انگلستان سعی نمی‌کرد ریشه‌های اقدام به تکدی را کشف و به نحو اصولی به غیر از توسل به زجر و شکنجه از این پدیده جلوگیری کند. در بین سال‌های ۱۳۵۳ تا ۱۵۷۲ اقدامات اصولی علیه مبارزه با تکدی در انگلستان آغاز شد و حکومت وقت مقامات مالیاتی را مجبور کرد کمک‌هایی برای افراد فقیر در نظر بگیرند.

ضمناً برای جوانان و افراد بیکار کار تهیه کرده و متکدیان را به عنوان تنبیه به دارالتادیب بفرستند. در سال ۱۶۰۱ دولت انگلستان نسبت به دستگیری از افراد تهیدست اقدامات بیشتری معمول کرد و اختیاراتی نیز به همین منظور به مقامات محلی داد. این اقدامات و قوانین موجب شد گدایان و فقرا از نقاط فقیر کشور به مناطق غنی‌تر هجوم بیاورند. به همین دلیل قوانین دیگری تصویب شد که به موجب آنها به مسئولین امر اختیاراتی داده شد تا مهاجرین را دستگیر و به اقامتگاه اصلی اعاده کنند. از سال ۱۶۰۱ تا سال ۱۶۹۶ تغییرات محسوسی در قوانین مربوط به جلوگیری از تکدی در انگلستان صورت نگرفت تا اینکه در سال ۱۶۹۶ موسسه‌ای در «بريستول» ایجاد شد که وظیفه‌اش به کار گماردن افراد بیکار و متکدی و حمایت از آنان بوده است. می‌توان گفت از این سال، نحوه مبارزه با تکدی در انگلستان از حالت جلوگیری منفی به جلوگیری مثبت بدل شد. در سال ۱۸۳۴ نیز برای مبارزه با تکدی قوانینی به تصویب رسید که به موجب آن در کمک به این قبیل افراد محدودیت‌هایی به وجود آمد تا فقرا تمایلی به اخذ چنین کمک‌هایی نداشته باشند، بدین ترتیب که با تشکیل اردوهای کار اجباری نسبت به تهیه کار برای افراد سالم و توانا اقدام و به معلولین و افرادی که قادر به کار نبودند نیز مبلغی مستمری داده می‌شد که میزانش کمتر از حقوقی که در آن زمان وجود داشت بود. به علاوه قوانینی به تصویب رسید تا به منظور جلوگیری از تبیلی افراد متکدی را در جرایمی در ردیف جنایت قلمداد کند.

در قرن ۱۹ به موازات اقدامات فوق موسسات خیریه خصوصی نیز در کشور انگلستان به وجود آمد که اقدامات آنان نیز برای افراد محتاج بسیار موثر بود. در قرن بیستم دولت انگلستان با تکمیل اقدامات فوق موفق شد یک سیستم جامع تأمین اجتماعی را از تلقیف کلیه راه‌حل‌هایی که تا آن زمان اعمال می‌شد برقرار و با تصویب قانون بیمه‌های اجتماعی و همچنین قانون بهداشت عمومی در سال ۱۹۴۶ مبارزه با فقر و تکدی جاری باشد، او را از بازار شهر عبور دهند.

***کارشناس مسئول آسیب‌های اجتماعی دفتر امور اجتماعی وزارت کشور**

کمک‌های عمومی در ایالات متحده آمریکا کاملاً از قانون حمایت از فقرای انگلیس اقتباس و در حال حاضر حتی برخی موارد آن که از قانون حمایت از فقرای انگلیس حذف نیست، لذا نمی‌توانیم آنها را جزء متکدیان حرفه‌ای بنامیم. به انواع شش‌گانه می‌توان متکدیان هنرمند را نیز اضافه کرد. نحوه عمل این متکدیان این است که با خواندن آواز یا نواختن بعضی آلات موسیقی گدایی می‌کنند. شروع مبارزه با تکدی و حمایت از فقرا در ایالات متحده آمریکا را می‌توان از سال ۱۷۷۳ مشاهده کرد. در این سال یک بیمارستان دولتی که وظیفه‌اش معالجه افراد فقیر و بی‌بضاعت بود در ویرجینیا تأسیس شد. به موازات این اقدام قوانینی نیز برای از بین بردن فقر از طریق ایجاد کار برای فقرای این کشور تصویب شد. در سال ۱۷۹۸ نوانخانه‌ای در نیویورک تأسیس شد که در آن کمک‌های بسیار ابتدایی به متکدیان می‌شد، با تأسیس این نوانخانه کمک‌هایی که در خارج از آن به فقرا و متکدیان می‌شد، رفته‌رفته کم شد و حکومت نیز تا حد زیادی در این خصوص قبول مسئولیت کرده بود. در سال ۱۸۶۳ نیز ایالت ماساچوست سازمانی برای کمک به افراد محتاج و افرادی که دارای نقص عضو بودند تأسیس کرد که طرز کار آن همانند موسسات خیریه و دارالتادیب بود. در سال ۱۹۳۲ رئیس‌جمهور فقید آمریکا (روزولت) لایحه‌ای تقدیم کنگره آمریکا داشت که به موجب آن اجازه داده شود تا با تشکیل اردوی کار عده زیادی از افراد بدون کار و فقرا را بدون اینکه لطمه به وضع کارگران عادی وارد سازد به کارهای عام المنفعه از قبیل جنگلداری، ایجاد جنگل‌های مصنوعی، جلوگیری از فساد زمین‌های قابل کشت و زرع و ساختن سدهای مخصوص جهت جلوگیری از خرابی سیل و کارهای عمومی دیگر مشغول سازند. اهداف اصلی برنامه مذکور را می‌توان:

۱ – تهیه کار برای بیکاران و جلوگیری از فقر، تکدی و بیچارگی مردم
۲ – حفظ و حراست منابع طبیعی و احیای جنگل‌های از دست رفته و جلوگیری از انهدام مزارع و کشتزارها و توسعه اراضی دایر
۳ – مهمتر از همه ارزش روحی و اخلاقی که از اجرای اصول فوق حاصل می‌شد، دانست. با تشکیل اردوهای اخلاقی قرار می‌دهند. ضمناً افراد ولگرد و متکدی نیز بعضاً به طور داوطلب برای معالجه خود به این مرکز معرفی شده و موسسه سعی می‌کند مسائل و مشکلات آنها را بررسی و نسبت به معالجه و اصلاح آنان اقدام کند. در سالیان اخیر نیز ایالات متحده با اتخاذ سیاست‌های خاص با فقر و تکدی مبارزه کرد. به طوری که در سال ۱۹۶۳، ۷/۶ درصد از درآمد ملی خود را برای انجام برنامه رفاه اجتماعی اختصاص داده است. سیستم

بیکار با این عمل خود را آلوده می‌سازند. چون این افراد به طور اتفاقی و برای منظوره‌های خاصی گدایی می‌کنند و تکدی آنها برای رفع نیازمندی‌های معیشتی آنها نیست، لذا نمی‌توانیم آنها را جزء متکدیان حرفه‌ای بنامیم. به انواع شش‌گانه می‌توان متکدیان هنرمند را نیز اضافه کرد. نحوه عمل این متکدیان این است که با خواندن آواز یا نواختن بعضی آلات موسیقی گدایی می‌کنند. شروع مبارزه با تکدی و حمایت از فقرا در ایالات متحده آمریکا را می‌توان از سال ۱۷۷۳ مشاهده کرد. در این سال یک بیمارستان دولتی که وظیفه‌اش معالجه افراد فقیر و بی‌بضاعت بود در ویرجینیا تأسیس شد. به موازات این اقدام قوانینی نیز برای از بین بردن فقر از طریق ایجاد کار برای فقرای این کشور تصویب شد. در سال ۱۷۹۸ نوانخانه‌ای در نیویورک تأسیس شد که در آن کمک‌های بسیار ابتدایی به متکدیان می‌شد، با تأسیس این نوانخانه کمک‌هایی که در خارج از آن به فقرا و متکدیان می‌شد، رفته‌رفته کم شد و حکومت نیز تا حد زیادی در این خصوص قبول مسئولیت کرده بود. در سال ۱۸۶۳ نیز ایالت ماساچوست سازمانی برای کمک به افراد محتاج و افرادی که دارای نقص عضو بودند تأسیس کرد که طرز کار آن همانند موسسات خیریه و دارالتادیب بود. در سال ۱۹۳۲ رئیس‌جمهور فقید آمریکا (روزولت) لایحه‌ای تقدیم کنگره آمریکا داشت که به موجب آن اجازه داده شود تا با تشکیل اردوی کار عده زیادی از افراد بدون کار و فقرا را بدون اینکه لطمه به وضع کارگران عادی وارد سازد به کارهای عام المنفعه از قبیل جنگلداری، ایجاد جنگل‌های مصنوعی، جلوگیری از فساد زمین‌های قابل کشت و زرع و ساختن سدهای مخصوص جهت جلوگیری از خرابی سیل و کارهای عمومی دیگر مشغول سازند. اهداف اصلی برنامه مذکور را می‌توان:

۱ – تهیه کار برای بیکاران و جلوگیری از فقر، تکدی و بیچارگی مردم
۲ – حفظ و حراست منابع طبیعی و احیای جنگل‌های از دست رفته و جلوگیری از انهدام مزارع و کشتزارها و توسعه اراضی دایر
۳ – مهمتر از همه ارزش روحی و اخلاقی که از اجرای اصول فوق حاصل می‌شد، دانست. با تشکیل اردوهای اخلاقی قرار می‌دهند. ضمناً افراد ولگرد و متکدی نیز بعضاً به طور داوطلب برای معالجه خود به این مرکز معرفی شده و موسسه سعی می‌کند مسائل و مشکلات آنها را بررسی و نسبت به معالجه و اصلاح آنان اقدام کند. در سالیان اخیر نیز ایالات متحده با اتخاذ سیاست‌های خاص با فقر و تکدی مبارزه کرد. به طوری که در سال ۱۹۶۳، ۷/۶ درصد از درآمد ملی خود را برای انجام برنامه رفاه اجتماعی اختصاص داده است. سیستم

شدیدی برای کسانی که با وجود این مساعدت در حال ولگردی باقی می‌مانند و یا به تکدی دست می‌زنند، برقرار شده بود. این قبیل اشخاص زندانی شده و یا به مستمره‌ای تبعید می‌شدند. البته قوانین مزبور عملاً ضمانت اجرایی نداشت و به مرحله اجرا در نمی‌آمد. تعداد ولگردان و گدایان به میزان قابل توجهی افزایش یافته بود و گدایان مزبور با یکدیگر دسته‌هایی تشکیل داده و عملاً یک خطر اجتماعی واقعی به وجود آورده بودند. در سال ۱۷۹۹ دولت فرانسه تصمیم به برچیدن این بی‌نظمی گرفت. مسئولین امر ولگردان و گدایان را به دادگاه‌های اختصاصی اعزام می‌کردند و برای آنها مجازات‌هایی در نظر می‌گرفتند. در سال ۱۸۰۸ بنگاه‌های نگاهداری گدایان در فرانسه تأسیس شد، ضمناً در مجازات گدایان و ولگردان تجدیدنظریایی به عمل آمد. پس از آن مصوبات دیگری برای تکمیل قوانین فوق اضافه شد که از آن جمله قانون سال ۱۹۰۲ قوانین فوق اضافه شد و در آن جمله قانون سال ۱۹۰۲ راجع به دستگیری اجباری از پیرمردان و ناقص‌العضوها و بیماران علاج‌ناپذیر فاقد درآمد بود. این قوانین و مشابه آن تا اوایل قرن بیستم تکمیل‌تر شده تا در این قرن منجر به تأسیس اردوی کار و استفاده از نیروی افراد در اغلب کشورهای اروپایی شد. اولین اردوی کار بین المللی در تابستان سال ۱۹۰۲ در شمال فرانسه تشکیل شد و برنامه کار آن شامل ساختمان و ترمیم جاده‌ها و پل‌ها و ساختمان‌های خراب شده در زمان جنگ بود. روزبه‌روز توجه عمومی به این موسسه بیشتر می‌شد و عده کثیری در آن مشغول به کار می‌شدند. ایجاد اردوی کار فرانسه موجب تشویق دیگر کشورها شد تا در این زمینه اقداماتی در کشور خود به عمل آورند. در نتیجه تا اواخر سال ۱۹۳۳ کشورهای دیگر اروپا نیز از قبیل نروژ، سوئد، لهستان، چکسلواکی انگلستان، دانمارک، فنلاند، بلژیک و همچنین کانادا برای جلوگیری از بیکاری و به کار واداشتن فقرا و ولگردان اقدام به تشکیل اردوهای مختلف کار کردند. بیکاران، گدایان و ولگردان در این اردوها کارهایی در زمینه ترمیم جاده‌ها، پل‌ها، ساختمان‌های خراب شده، تسطیح جاده‌ها، ساختن راه‌آهن، ایجاد جنگل‌های مصنوعی و مرمت قلعه‌های تاریخی که در اثر جریان رودخانه‌ها رو به انهدام می‌رفته‌اند، انجام داده و به طور کلی نتایج حاصل از آن در کلیه این کشورها غیرقابل تصور و انتظار بوده است.

■ **تکدی و مبارزه با آن در آمریکا**

گلیمور مولف کتاب گدا (۱۹۴۰) با در نظر گرفتن وضع تکدی در کشورهای غرب متکدیان را به شش دسته تقسیم می‌کند که عبارتند از :

۱ – گدایان خیابانی
۲ – متکدیان مغازه‌ها و فروشگاه‌ها
۳ – گدایان ادارات
۴ – متکدیان ثابت و مقیم در یک محل ثابت
۵ – گداییانی که با نوشتن نامه گدایی می‌کنند
۶ – متکدیان سازمانی

تقسیمات شش‌گانه فوق را می‌توان به دو طبقه عمده و اصلی که شامل گدایان حرفه‌ای و گدایان اتفاقی است تقسیم کرد. گدایان حرفه‌ای متکدیی هستند که تمام اوقات خود را صرف گدایی می‌کنند و استعداد و مهارت خاصی برای این عمل کسب کرده‌اند و امور معیشت خود را از این راه تأمین می‌کنند. گدایان اتفاقی متکدیانی هستند که برای مقاصد و اهداف دیگری دست به گدایی می‌زنند مانند موقعی که الکلیک یا معتادین به مواد مخدر گدایی می‌کنند و یا هنگامی که ولگردهای

نگاهی به تکدی‌گری

در دنیا و راه‌های مبارزه با آن

امپراتوری تکدی

محمود حاجیان‌مطلق*

طبق مدارک موجود اولیه نشانه‌هایی که در تاریخ گدایی دیده می‌شود، مربوط به سال ۳۶۸ میلادی است. در آن عصر ساکسون‌ها بر کشور انگلیس فعلی حکومت می‌کردند، اجتماع به طبقات چندی تقسیم می‌شد و پایین‌ترین آنها غلامان و بردگان بودند. برده‌ها خود به دو گونه بوده‌اند، برده‌های مادرزاد یا اشخاصی که به علل مختلف از قبیل ارتکاب جرایم دستگیر و محکوم به برگی می‌شدند، برده‌های دیگری نیز وجود داشتند که از اسیران جنگی به شمار می‌آمدند. برده‌های مذکور که به نحو شدیدی تحت آزار و شکنجه اربابان و فرمانران‌وایان آن زمان بودند، تاب چنین فشاری را نداشتند و اغلب آنها در فرصت‌های مناسب از نزد اربابیان فرار کرده و به صومعه پناه می‌بردند. از این بردگان عده‌ای زدی و راهزنی پیشه می‌کردند و برخی گدایی را انتخاب می‌کردند. بدین‌سان گدایی در کشور مزبور به وجود آمد. پس از فتح کشور مزبور توسط نرمان‌ها و جایگزینی آنها هیچ برده‌ای حق نداشت سرزمین انگلستان را ترک کند و به زدی و تکدی روی آورد. این اولین مبارزه‌ای است که در تاریخ تکدی علیه

متکدیان مشاهده می‌کنیم. در قرن شانزده سوابقی از پدیده تکدی در مصر به چشم می‌خورد. نوشته‌هایی نیز از گدایان و فقرای قبرس وجود دارد که مربوط به قرن ۱۴ میلادی و معلول مهاجرت کولیان به این دو کشور بود. اصل و ریشه این کولیان که شغل اصلی آنها گدایی بوده، از قسمت‌های شمال هندوستان ذکر شده، لیکن ارو‌پائیان تصور کرده‌اند که مصری هستند و بدین جهت نام آنها را GYPCYO می‌نهادند، لغتی که از کلمه EGYPT مشتق شده است. کولیان مزبور که حدود سال ۱۳۷۰ در قبرس و یونان متمرکز بودند رفته‌رفته به طرف انگلیس مهاجرت و در سال ۱۵۰۵ در آن کشور اقامت کردند. با استقرار کولیان در کشور انگلیس مسئله تکدی در آن کشور شدت یافته به نحوی که «هانری هشتم» قوانینی برای کنترل متکدیان و کولیان به وجود آورد. برابر سوابق موجود مدل و مسیر گدایی در کشورهای سوئد، دانمارک، بلژیک، هلند، فرانسه، آلمان، اتریش، ایتالیا، روسیه، پرتغال و ترکیه نیز مشابه و همانند کشور انگلیس بوده است. مسئله تکدی که تمام کشورهای جهان در هر قرن و عصری با آن مواجه بوده‌اند، حتی در قرن بیستم و در حال حاضر نیز در تمام کشورهای دنیا، با شدت و ضعف و به انحای مختلف وجود دارد.

■ **پدیده تکدی و مبارزه با آن در فرانسه**

مسئله تکدی در فرانسه سابقه تاریخی دارد. در گذشته (قرن هجدهم) گدایان فرانسه سازمانی به نام «سازمان ژنده‌پوشان پارissi» داشته‌اند و درباره آداب و رسوم و مقررات آنها مطالب جالبی نگاشته شده است. سازمان ژنده‌پوشان دارای عالمی‌گدا و نهانی بوده، تقسیم کار و سلسله‌مراتب در سازمان رعایت می‌شده و قبول عضو جدید آدابی داشته است. عضو جدید باید سوگند وفاداری یاد می‌کرده و متعهد به کتمان اسرار می‌شده است. افراد سازمان هر نیمه شب الزام داشته‌اند حاصل گدایی روزانه را به جمعی معین ببرند و سهم رئیس سازمان را نیز بدهند. کسی که صدافته عواید خود را عرضه نمی‌کرد محکوم و از جامعه گدایان طرد می‌شد. برای هر ژنده‌پوش منطقه کار و شیوه عمل مخصوصی تعیین می‌شده و سازمان انباری داشته که انواع اعضاها، پانده‌های گچ و سایر لوازم گرم در آن موجود بوده و هنگام احتیاج اعضای سازمان را به صورت کور، شل، چلاق، علیل و . . . درمی‌آورده‌اند. محل اجتماع و سکونت این گدایان را صحن معجزات می‌خواندند و در این محل بود که افراد به ظاهر ناقص و عاجز ناگهان مبدل به اشخاص تندروست و توانا می‌شدند، چهره‌های گرفته‌گشاده می‌شدند و قامت‌های خمیده راست. با این همه جایگاه ژنده‌پوشان پاریس را نباید محلی برای اسباحت و تفریح صداقت. چون فقر، درماندگی و عفونت بر این قلمرو حکومت می‌کرده است. در صحن معجزات ابتاشنگی و اختلاط انسان‌ها به نهایت می‌رسید و گاهی حدود ۳۰۰ نفر در تلی از خشت و گل به هم فشرده می‌زیستند. در جامعه جدید فرانسه سازمان گدایان به ضعف گراییده ولی گدایان پاریس بعضی از خصوصیات دیرین خود را حفظ کرده‌اند، برای مثال گدایان فهرستی از نشانی همه افراد نیکوکار را در اختیار دارند که در آن نه فقط اسم و آدرس، بلکه مشخصات نیز آورده شده. مبارزه با تکدی در فرانسه سابقه زیادی دارد. در قرن هجدهم برابر قوانین کشور مزبور دولت موظف بوده است به کلیه فقرا با تهیه کار کمک کند و وسایل زندگانی کسانی را که قدرت کار کردن ندارند، تأمین کند. ولی در عین حال مجازات